

הוֹכֵן ע"י כּוֹכֵל עֵינֵן הַדָּף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

חולין דף עז.

בדברים דלהלן האם אזלינן בתר השתא או בתר סופו?

בעור הראש של עגל הרך שסופו להקשות לענין לקבל טומאת אוכלים	בגידין שסופן להקשות לענין להמנות עליהם בפסח	
אינו מטמא - בתר סופו	בהו"א: נימנים עליהם - בתר השתא למסקנא: אין נמנים עליהם - בתר סופו ¹	לר' יוחנן
מטמא ² - בתר השתא	אין נמנים עליהם - בתר סופו	לריש לקיש

מה דין עור דלהלן?

לענין טומאת נבלות	לענין טומאת אוכלין	
אינו מטמא	אינו מטמא	כשלא חישוב עליו
אינו מטמא ³	בכל העורות: מטמא בעור חמור שמאוס: איבעיא דר' יצחק	כשחישוב עליו לאכילה

חולין דף עז:

שליט בהמה שיצאה מקצתה קודם שחיטה, האם החלק הנשאר בפנים מותר באכילה או לא?

כשיש עמה ולד בפנים והשליא קשורה בו	כשיש עמה ולד בפנים ואין השליא קשורה בו	כשאין עמה ולד בפנים	
מותרת	לר' אלעזר: מותרת לר' יוחנן: אסורה	אסורה	ללישנא הראשונה
מותרת	לר' אלעזר: אסורה לר' יוחנן: מותרת	אסורה	לר' ירמיה

¹ ר' יוחנן אמר שגידין שסופן להקשות נמנין עליהם בפסח, והבינה הגמ' שטעמו משום דאזלינן בתר השתא - שהם רכים. וע"פ זה רצה רבא לפסוק שגידין שסופן להקשו מצטרפים לבשר להשלים לחיפוי עצם שנשברה ומשלים לרוב היקפה ורוב עוביה. וחזר בו רבא כיון שגם ר' יוחנן חזר בו, דאמר לגבי עור הראש של עגל הרך שאינו מקבל טומאת אוכלין הואיל וסופו להקשות אלמא אזיל בתר לבסוף, וא"כ גם גבי גידין שסופן להקשות אין נמנים עליהם בפסח, וכן לענין נשברה העצם אין מצטרפים הגידים האלה להשלים לרוב בשר.

² כן משמע לר"ל ממתניתין דהעור והרוטב, דאמרינן שעור הראש דעגל הרך הרי הוא כבשר, וכתבו תוס' (ד"ה אל) דאין להקשות על ר"ל דלגבי טומאה אזיל בתר השתא שחושבו כבשר אף שסופו להקשות, ואילו לגבי פסח אזיל בתר בסוף - ולא נימנין עליהם. דשאני טמאה מענין אכילה, דלטומאה סגי במה שראוי עכשיו או שראוי ע"י תיקון כגון עור ששלקו, משא"כ לגבי אכילה לכו"ע לא נמנים על עור ששלקו, ולכך גם לא נמנים על גידים שסופן להקשות. עוד הביאו תוס' שבירושלמי אמרו שסברת ר"ל לגבי פסח הוא מגזה"כ דכתיב מקרא "ואכלו את הבשר" - ולא גידים, ומבואר שבעלמא באמת ס"ל דאזלינן בתר השתא, מלבד בפסח.

³ דאפי' שחישוב על העור והשליא לא מהני לטמא טומאת נבלות, כיון שאינם כבשר.

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

חולין דף עז:

אשה המפלת מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהם, והיתה לידה יבשה בלא דם, מה דינה?

בזמן שאין השליא קשורה עמהם	בזמן שהשליא קשורה עמהם	
טמאה כחומר שתי ולדות ¹	טהורה	לרבנן בנדה
טמאה כחומר שתי ולדות	טמאה	ל' מאיר בנדה

¹ פי', אני חושש שמלבד מה שהפילה לצורת בהמה חיה ועוף, היה לה ולד גמור שאיני יודע מה הוא אם זכר או נקבה, וזו היא שליתו והוא עצמו נימוח ואיננו, (וכן השליא של הבהמה חיה ועוף שהפילה אותם גם כן נימוחה). ולכן אני מחמיר עליה חומר ב' ולדות, דאולי הולד האחר היה זכר וטמאה שבוע אחד וימי טהרתה הם רק ל"ג, או שהיא נקבה וטמאה י"ד ימים וימי טהרתה הם ס"ו, ולכך אני מחמיר עליה לתת עליה י"ד ימי טומאה דנקבה, ואח"כ אני נותן לה רק עוד כ"ו ימי טהרה, דשמא ולדה היה זכר וכבר לסוף מ' יום מהלידה נשלמים לה ימי טהרתה.